

PREAFERICITUL PATRIARH AL IERUSALIMULUI ROSTEȘTE UN DISCURS LA ÎNTRUNIREA ANGLICANĂ „MAJMA” DIN IORDANIA

Miercuri dimineată, 24 octombrie / 6 noiembrie 2019, Preafericirea Sa și Părintele nostru Patriarhul Teofil al Ierusalimului s-a adresat Întrunirii „Majma” a Bisericii Anglicane din Ierusalim și Orientul Mijlociu, care a avut loc la Hotelul Bristol din Amman, la invitația și primirea călduroasă a Preasfințitului Episcop Suheil Dawani, cu următorul discurs, în limba engleză:

„Preasfințite Arhiepiscop Suheil,

Sfințiile Voastre,

Preasfințiile Voastre,

Dragă Părinte Hosam,

Cuvioși Părinți,

Surori și frații,

Vă salutăm, dragă Părinte Arhiepiscop Suheil, salutăm clerul și poporul vostru, adunați aici la sinodul vostru anual. Suntem alături de voi pentru a-i întâmpina pe oaspeții distinși ai comunității anglicane din întreaga lume.

Am dori să ne folosim de această ocazie în primul rând pentru a sublinia importanța relației care există între Biserica Ortodoxă și Comunitatea Anglicană, în special între Patriarhia Ierusalimului și Dioceza Episcopală a Ierusalimului și a

Orientului Mijlociu. Inutil să spun, această relație a dat multe roade de-a lungul anilor, și mai ales recent, întrucât am fost alături în fața provocărilor la adresa libertății și a drepturilor Bisericii din regiunea noastră.

Vă mulțumim, dragă părinte Arhiepiscop Suheil, pentru solidaritatea și tăria scopului vostru și mulțumim Atotputernicului Dumnezeu pentru binecuvântările de care ne bucurăm în strânsa noastră colaborare.

De asemenea, aducem un omagiu astăzi Majestății Sale Regele Abdullah al II-lea al Regatului Hașemit al Iordaniei, unde ne bucurăm de libertatea de a ne aduna din toată regiunea noastră și unde Maiestatea Sa, Custodele Locurilor Sfinte Musulmane și Creștine din Țara Sfântă, asigură libertatea religioasă și susține drepturile istorice ale Bisericii și garanția prezenței creștine.

Ați ales ca temă „Devenirea unei jertfe vii” (Romani 12: 1) și acesta este un subiect oportun pentru toți cei care numim Țara Sfântă și Orientul Mijlociu – leagănul creștinismului – casa noastră.

Nu putem înțelege sensul jertfei fără să ne referim mai întâi la jertfa Domnului nostru de pe Cruce. Vedem în această jertfă dumnezeiască puterea smereniei și înțelegem smerenia prin metanoia. Să ascultăm cuvintele Domnului: „N-am venit să chem pe drepti, ci pe păcătoși la pocăință.” (Luca 5:32). Smerenia și metanoia sunt cheia mântuirii și fără ele nimic altceva nu este posibil. Cu cât suntem mai adânci formați în smerenie și metanoia, cu atât suntem mai disponibili pentru Dumnezeu ca aceia care ne putem oferi pe noi înșine în angajament de jertfire și slujire a celorlalți.

După cum ne învață Părinții Bisericii, jertfa are multe expresii. Există jertfa de te dăruie în slujire altora. Există jertfa care este mucenicia conștiinței. Există jertfa unui angajament costisitor. Sfântul Ioan Gură de Aur spune; „După

cum citim în cuvintele Sfântului Pavel, jertfa noastră este una vie, sfântă și plăcută lui Dumnezeu". Sfântul Ioan Gură de Aur subliniază că nu trebuie să ne gândim la jertfă ca la sacrificarea trupurilor noastre, ci ca la respectarea poruncilor Domnului, care duc la mântuirea și îndumnezeirea noastră.

Jertfa poate fi personală și poate fi la nivel de grup, dar nu înseamnă niciodată renunțarea la integritatea noastră, căci actele noastre personale și de grup de jertfă trebuie să fie înțelese în și prin Hristos.

Trebuie avut în vedere faptul că scopul Bisericii este tocmai vocația jertfei și, de aceea, Biserica este și ar trebui să fie un semn și o inspirație pentru conducerea politică și civică, întrucât vedem conflicte în întreaga lume, unde dezordinea și confuzia sunt o experiență umană atât de comună. În acest context, considerăm rolul și responsabilitatea noastră ca lideri spirituali și preoți. Căci cheia promovării valorilor amenințate ale Bibliei, valori precum pacea și dreptatea, este tocmai această tendință kenotică și această kenoză trebuie să înceapă cu noi înșine. Știm că nu putem cere jertfa de la altcineva; nu putem trăi decât noi înșine calea jertfitoare a lui Hristos, astfel încât Biserica să fie un adevărat far de lumină și speranță. Noi trebuie să fim noi înșine un exemplu – așa cum spune Sfântul Pavel: „Fiți următori ai mei, precum și eu sunt al lui Hristos” (1 Corinteni 11: 1).

A fi următori ai lui Hristos este într-adevăr o lucrare de jertfă, iar creștinii care se confruntă zilnic cu necazuri și persecuții ar trebui să rămână fermi în această vocație, deoarece „cetatea noastră este în ceruri, de unde și așteptăm Mântuitor, pe Domnul Iisus Hristos”(Fil. 3:20). După cum spune Domnul nostru, „Nu vă temeți de cei ce ucid trupul, iar sufletul nu pot să-l ucidă” (Mat. 10:28).

Vă mulțumim pentru invitația amabilă de a fi alături de

dumneavoastră. Fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze, dragă Părinte Arhiepiscop Suheil, și pe toți slujitorii buni din via Domnului, adică clerul și oamenii voștri, în timp ce căutați să trăiți mai profund misterul vieții jertfelnice a lui Hristos în viața voastră”.

Din partea Secretariatului General